

Les vicissituds judicials del matrimoni format per Jaume Matas i Maite Areal no s'acaben. El seu infern particular els continua torrant sense pietat. Les flames amenacen d'emportar-se'ls tot el patrimoni. I qui sap què més. Perquè la situació processal de l'ex-president del Govern de les Illes Balears (1996-1999 i 2003-2007), ex-membre del consell de ministres espanyol (responsable de la cartera de Medi Ambient, 2000-2003) sota la presidència de José María Aznar i ex-president del PP balear (1999-2007) es complica fort i ferm. El jutge li ha imputat recentment nous possibles delictes i, gairebé al mateix temps, se sabia que el Banc de València –entitat financera vinculada a Bancaixa– podria iniciar l'execució d'embargament de béns de Jaume Matas perquè no ha pagat els interessos del préstec que demanà per a pagar la fiança penal imposada a fi d'evitar la presó preventiva.

Més delictes. El jutge que instrueix el cas *Palma Arena* –la mare de totes les peces protagonitzades per Matas–, que investiga el possible augment il·legal del pressupost de construcció d'aquest velòdrom, va emetre recentment una interlocutòria en què atribuïa a l'ex-president balear la comissió d'uns deu possibles delictes més, arran de les relacions amb la consultoria madrilenya Estudios Jurídicos y Procesales. Es tracta d'un bufet vinculat a l'ex-vocal del Consell General del Poder Judicial Arnaldo Alcubilla. El jutge investiga contractes del govern i d'IB, en temps de la presidència de Matas, amb aquest bufet que podrien ser il·legals en algun aspecte. El magistrat eximeix de possibles responsabilitats legals dos membres del bufet perquè les potencials irregularitats ja haurien prescrit a hores d'ara. Tanmateix no n'eximeix l'ex-president. Segons que va publicar la setmana passada el *Diario de Mallorca*, citant fonts de la investigació, tant el jutge com els fiscals es reserven la qualificació dels delictes que en aquest afer podria haver comès l'ex-president –perquè no és el moment processal adequat–, però apunten a la possibilitat que pugui ser acusat de deu delictes més per aquest assumpte.

L'ex-president balear Jaume Matas i la seva esposa, Maite Areal. Segons Matas, el matrimoni no

El palauet del Banc de València

Si Matas no paga els interessos del préstec que li evità la presó preventiva, el Banc de València se li podria quedar el famós 'palauet'.

Recordem que a hores d'ara Matas s'enfronta a un caramull –una dotzena– de peces separades del cas inicial

conegut per *Palma Arena*. La construcció d'aquest velòdrom, per ordre de l'ex-president conservador, va ser

té diners per a pagar els interessos del préstec que demanà al banc per a pagar la fiança.

començada a investigar per la justícia el 2008, de resultes de les possibles irregularitats en l'augment del pressupost. Una desviació valorada en uns 50 milions. La sospita és que aquest augment va anar destinat, almanco parcialment, a satisfer interessos del tot espuris. Entre els quals podria ser que hi hagués una connexió amb l'augment patrimonial de Matas i la seva esposa.

La investigació del patrimoni, per una altra banda, l'engegà el 2008 la Guàrdia Civil, de resultes –formalment– d'una denúncia anònima. Els agents rastrejaren les botigues més cares de Palma i Madrid –on, com és sabut, es traslladà a viure Matas i la seva família–, per a esbrinar com es pagaren les compres

fetes pel matrimoni. L'informe deia que Maite Areal, esposa de Matas, adquiria béns de luxe pagant a vegades en efectiu i en sospitosos bitllets de 500 euros. Aquesta investigació era diferent de la del *Palma Arena*, i se centrava en el possible enriquiment irregular del matrimoni. Especialment, feia referència a l'estranya adquisició del *palauet*. Estranya perquè el cost que Matas confessà, 950.000 euros, era molt inferior al valor de mercat que Hisenda considerà que en aquell temps tenia, 2,5 milions. Tenint en compte que la casa té 500 metres quadrats, resulta que cada metre va ser adquirit al preu de 1.900 euros. En el moment de la compra del *palauet*, aquest preu era superat pel d'immobles

de tota la ciutat, sense tenir res d'especials. Per tant, és estrany que fos acceptat com a preu de venda d'un edifici tan singular, per molt que s'hi hagués de fer una profunda reforma.

El jutge que instrueix el *cas Palma Arena*, José Castro, assumí posteriorment també la investigació del possible enriquiment il·legal de Matas i la seva esposa, perquè entenia que podia haver-hi relació entre els dos casos. Amb el temps, el cas unit s'ha anat dividint en peces separades, fins a una dotzena, a cada una de les quals el protagonista és acusat de diversos delictes. Fruit d'aquesta instrucció, el jutge va citar Matas a declarar el mes d'abril del 2010. Després de dues jornades maratonianes li imposà una fiança penal de tres milions d'euros per a evitar la presó preventiva.

Sense diners? Segons les informacions aparegudes als mitjans locals, la fiscalia va demanar una fiança penal tan alta i el jutge l'acceptà pel conveniment que Matas disposava de prou diners i prou patrimoni per a pagar-la i que, a més, sospitaven que podria tenir diners amagats. El fet cert és que pagà la fiança tot d'una, fins i tot una mica abans d'acabar el termini. Bé, més que pagar, va presentar els avals pertinents basats en un préstec que assumia el Banc de València a favor de Matas per la quantitat demanada judicialment. De manera que va esquivar la presó.

Del pagament de la fiança, ja ha passat un any i busques. Ara Matas assegura que es troba en una situació econòmica molt delicada. I aquesta situació és deguda, en primer lloc, a la pèrdua de la feina com a consultor de PricewaterhouseCoopers, als Estats Units –on partí el juny de 2007, i per la qual cobrava, segons que s'ha publicat, uns 700.000 euros anuals–, perquè el jutge li ha retirat el passaport i, per tant, no hi ha pogut tornar; i, en segon lloc, al fet que tampoc no té ingressos perquè no fa cap més feina. Matas ha divulgat la seva situació econòmica en una veritable ronda d'entrevistes per diversos mitjans de comunicació, en què es presenta com la víctima d'una persecució. Segons que assegura, no té doblers per a pagar els considerables interessos –uns 10.000 euros cada mes– que deu al Banc de València pel préstec de tres

El 'palauet'

El carrer de Sant Feliu és situat a la part baixa del barri antic de Palma. *Baixa* en el sentit estrictament topogràfic, no social. S'anomena així perquè la part *alta*, al voltant de Cort –la plaça de l'ajuntament–, és situada sobre d'un turó, i és la més antiga. La part baixa és gairebé al mateix nivell que la mar. Allò que separa la Palma antiga –baixa– de l'alta és el Born. Avui el Born és un passeig, però durant l'edat mitjana fou escenari de justes; en la punta del Born cap a l'interior, es forma una esplanada –avui, plaça de les Tortugues, oficialment de Joan Carles I–, on s'executaven (s'esquarteraven) els pirates moros.

La Palma antiga era, a primera línia de mar, residència de pescadors. El moll era just davant per davant de la zona que avui és la plaça de la Llonja. Amb el creixement de la ciutat, cap a l'època històrica del Renaixement alguns nous aristòcrates i burgesos molt rics començaren a fer construir residències luxoses uns centenars de metres terra endins d'aquesta zona de pescadors. Durant els segles següents, la zona es va anar farcint d'ostentoses construccions, llars de les famílies més benestants que s'havien enriquit i que, pel motiu que fos, no compraven solars a la part alta. El carrer que en el nomenclàtor actual es diu de Sant Feliu –que comença a la meitat del Born– és l'espina dorsal d'aquesta nova zona noble que s'anà establint durant un parell de segles. A nord i sud del carrer s'erigiren alguns dels palaus més fastuosos de la ciutat. Val a dir, però, que en el parlar mallorquí no s'anomenen palaus. Se sol dir que a l'illa no hi ha més palaus sinó el del rei i el del bisbe. La resta són *cases de senyors*. Així s'han denominat tradicionalment.

Doncs és en aquesta exclusiva zona on Jaume Matas i la seva dona, Maite Areal, decidiren d'emular els senyors d'època i hi adquiriren un pis en un edifici d'allò més selecte. Es tracta d'una construcció sobre les restes d'un col·legi jesuïta d'origen medieval. Damunt el col·legi es dreçà una casa de senyors de façana renaixentista, amb un enorme portal de quatre metres d'altura –amb porta de dues fulles de fusta gruixada, bellament ornamentada–, emmarcat per columnes manieristes decorades per lleons alats, àngels i un escut heràldic, entre més motius.

L'any 2006 el diputat del PSOE a la cambra balear Antonio Diéguez començà a interrogar el president

Segons que diu l'ex-president Matas, el Banc de València podria embargar-li tots els seus habitatges, inclòs el *palauet*.

Matas sobre com havia pogut adquirir una residència de caràcter tan singular. Perquè calia suposar –deia el diputat– que el preu era molt alt, atès que aleshores es pagaven fàcilment 6.000 euros o més el metre quadrat per aquesta mena d'habitatges exclusius, encara que fossin a rehabilitar. Matas mai no va voler contestar adduint que era “un afer privat”. Aviat alguns mitjans de comunicació se'n feren ressò i es començà a saber l'existència d'allò que la ironia popular va batejar –i així ha quedat– amb el nom de *palauet d'en Matas*.

En realitat, l'ex-president no és propietari de tota la casa, sinó, tal com hem dit, d'un pis dels vuit que té la construcció. És clar que no és pas un pis qualsevol. Es tracta de la planta noble, d'uns 500 metres quadrats, amb sòtils molt alts, rehabilitat amb molt de gust i amb materials de luxe, que conté, a més, i entre moltes més coses, una trentena de quadres de pintors reconeguts, un celler amb un milenar de botelles de col·leccionista –incloses moltes de Vega Sicília–, sofisticats sistemes d'il·luminació –amb un cost valorat de 7.000 euros–, una nodrida biblioteca feta amb llibreria de fusta que folra les parets, pantalles de televisió de plasma de luxe a totes les cambres... i, com a cim de deliri de nou-ric, la famosa granereta –model Lulú– per a fer neta la tassa del vàter, que costava, en aquell moment, 375 euros.

milions que impedí que anàs a la presó. Per tant –lamentà públicament– és a punt de perdre totes les propietats que donà al banc com a aval.

Entre aquestes propietats que avala el préstec hi ha ca sa germana, ca sa mare i les tres seves: un pis a Palma, un altre en una zona d'estiueig anomena-

da Colònia de Sant Jordi i, naturalment també, el famós *palauet*. Segons que ha anunciat no fa gaire, ha rebut del Banc de València una notificació d'interposició de demanda hipotecària per a cobrar el deute o, altrament, quedar-se amb els béns immobles que serviren d'aval. Matas va demanar al jutge que

li rebaixàs la fiança a 750.000 euros, però la petició no fou acceptada. “No puc fer res, no tenc doblers”, digué Matas en una entrevista.

Si en efecte no en té, el destí del *palauet* ja és escrit.

Miquel Payeras